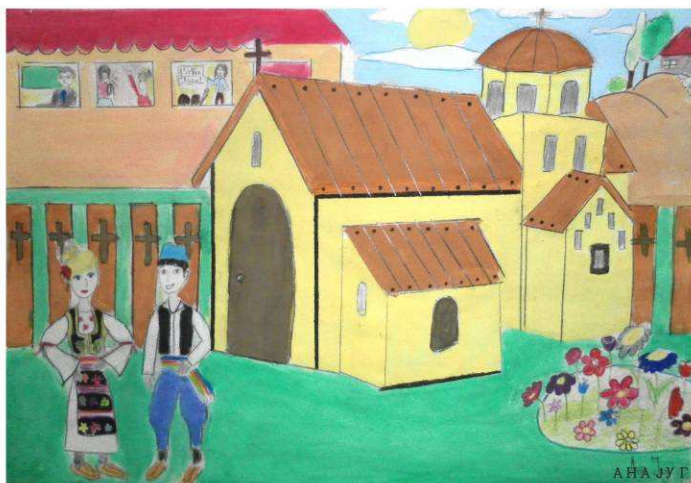

РАСТКО

ИЗДАЈЕ ОСНОВНА ШКОЛА "17.ОКТОБАР"-ЈАГОДИНА

У ПОЧЕТКУ БЕШЕ РЕЧ ...

СВИМ НАСТАВНИЦИМ И УЧЕНИЦИМА ЧЕСТИТАМО ДАН ШКОЛЕ,
СРЕЋНО НАМ БИЛО !!!

Растко бр. 9
октобар 2011

ОДОБРЕЊЕМ ДИРЕКТОРА ШКОЛЕ
БИЉАНЕ МИЛАНОВИЋ
ЧАСОПИС ИЗДАЈЕ
ОСНОВНА ШКОЛА "17. ОКТОБАР"

УЗ САГЛАСНОСТ КООРДИНАТОРА ЗА ВЕРОНАУКУ
НАМЕСНИШТВА БЕЛИЧКОГ ЕПАРХИЈЕ ШУМАДИЈСКЕ
ЈЕРЕЈА МИЛОМИРА ТОДОРОВИЋА
ЧАСОПИС УРЕЂУЈЕ
ВЕРОУЧИТЕЉ **БОРИС МИЛОСАВЉЕВИЋ**

СТРУЧНИ КОНСУЛТАНТИ:
ПЕДАГОГ **МАРИНА АНТОНИЈЕВИЋ**
ПРОТОЂАКОН **НИНОСЛАВ ДИРАК**

ЛЕКТУРА ТЕКСТА
НАСТАВНИК СРПСКОГ ЈЕЗИКА
МАЈА АЛЕКСИЋ

АУТОРИ ТЕКСТОВА
УЧЕНИЦИ НОВИНАРСКЕ СЕКЦИЈЕ

ШТАМПА
ПАПИР КОМЕРЦ - ЈАГОДИНА

ДАРОДАВАЦ ЧАСОПИСА

СКУПШТИНА ОПШТИНЕ
ЈАГОДИНА

УВОДНА РЕЧ

Помаже Бог, драги другари, и велики и мали, ево уђосмо у пету годину како овај наш „Растко“ расте. Пред вама је девети број часописа, који је по много чему јединствен, али пре свега јер га пишете ви. У овом уводном делу позивам вас да свој труд и дело, слику Творца која вас покреће и на кога делом својим личите, украсите једним савршеним стањем душе, које постаје извор сваког добра и радости животне.

Највећа радост која је засјала од како је свет створен јесте радост Васкрсења Господа Нашег Исуса Христа.

После свога Васкрсења Господ Христос долази код својих ученика који у страху седе у кући чекајући потврду вести које су им донеле мирносице, а које су рано тога јутра обишле гроб и затекле анђела који им је објавио да је Господ Васкрсао из мртвих и да иду у Галилеју и да ће га тамо видети.

Ушавши кроз затворена врата Васкрсли Господ им рече „ Мир вам“. Да, другари, „Мир вам“, рече Господ и те Његове прве речи су оно о чему хтедох да вам пишем. Мир Божији - мир међу људима, мир срца, мир душе, мир тела и целе природе. У овим немирним временима треба се потрудити да стекнемо мир, мир у себи самима. А како га стећи ако не бити са Богом, пустити Бога да усели мир у наше срце, тачније пустити Бога у срце наше.

То стање мира, почиње делима по речима јеванђеља „иштите и даће вам се“. Молите се, дакле, и доћи ће Господ. Молитва је почетак, молитва је стицање Духа Божијег који ће вас одвести ка Господу, ка Његовој Светој Цркви, где нам се Он слободно даје кроз Свету Литургију у светој тајни Причешћа, тајни сједињења човека са Богом. Како каже Свети Јустин Ћелијски, Бог је постао Човек, да би човек постао Бог. И ту ћу стати, како је и рекао Свети апостол Филип: „ Дођи и види“. Тако и ја вама преносим дођите и видите како је благ Господ.

На крају вам пишем и једну молитву и то на разним језицима у нади да ћете схватити почетак и крај свега. То је молитва Пресветој Владичици нашој Богородици која је наша велика заступница и молитвеница пред Васкрслим Христом.

МИР ВАМ И РАДОСТ ОД ГОСПОДА !

Уредник
М.Б.

МОЛИТВА БОГОРОДИЦИ

Богородице Дјево

(српски језик)

Богородице Дјево, радуј се Благодатна Маријо, Господ је с Тобом. Благословена си Ти међу женама, и благословен је Плод утробе Твоје, јер си родила Спаситеља душа наших. Амин.

Theotokos Virgin

(енглески језик)

Theotokos Virgin, rejoice, Mary full of grace, The Lord is with thee. Blessed art thou amongst women, and blessed is the fruit of thy womb, for thou hast borne the Saviour of our souls. Amen

Ave Maria

(немачки језик)

Gottesgebärerin und Jungfrau, freue dich, hochbegnadete Maria, der Herr ist mit dir, Gesegnet bist du unter den Frauen, und gesegnet ist die Frucht deines Leibes, weil du den Retter unserer Seelen geboren hast. Amen

Mère de Dieu et Vierge

(француски језик)

Mère de Dieu et Vierge, réjouis-Toi, Marie pleine de grâce, le Seigneur est avec Toi, Tu es bénie entre toutes les femmes et le fruit de Tes entrailles est béni, car Tu as enfanté le Sauveur de nos âmes.

Oración a la Santísima Virgen María

Madre de Dios y Madre nuestra

AVEMARÍA

(шпански језик)

Dios te salve, María, llena de gracia, el Señor es contigo. Bendita eres entre todas las mujeres y bendito es el fruto de tu vientre, Jesús. Santa María, Madre de Dios, ruega por nosotros pecadores ahora y en la hora de nuestra muerte. Amén.

Икона Пресвете Богородице

(захваљујем се на труду професорима страних језика : енглеског - Сари Петковић, немачког - Софији Јовановић, француског - Марији Ивановић, шпанског - Тањи Тодосијевић)

У СВЕТУ ПОСТОЈИ ЈЕДНО ЦАРСТВО ...

Плави месец

Плави месец изнад мога града,

Гледа га Ика свакога дана.

Једне вечери Ика му рече :

-Сиђи доле, Месече!

А Месец Ики вели

Да не може да се сели,

Па каже :

-Ја сам млад к'о крошњин хлад,

Кад Сунце гране , Месец нестане,

Кад Сунце зађе, Месец изађе!

Илија Јовановић 3/1

„Дечија игра“ – Милица Стриковић 4/1

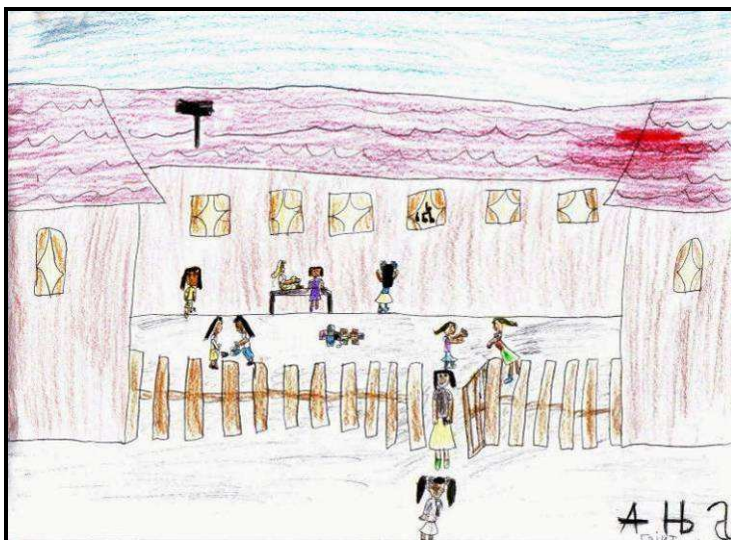
Треће три школи

Свако свој рођендан има,
Па и моја школа омиљена!
17.октобра славимо тај дан,
Који је код нас увек свечан.

Приредбу спремају у школи сви,
Коју пажљиво гледају ђачки родитељи.
Блицеви севају из фото-апарата
Док нас поносно гледају мама и тата.

Ову песму написали смо сами
И надамо се да ће аплауз да измами.

Оделење 3/3 и учитељица Весна М.

„Радосна школа” - Ања Гајић 3/3

Трећаци

Сви трећаци ове школе
Највише на свету воле,
да се друже да се слажу
међусобно сви помажу.
То је једно мало царство,
Ту влада право другарство,
Богато је, пуно знања,
Љубави и поштовања.
Одељење треће три
Ни за шта на свету не дам
Ту су ми другари сви
Најбољи смо, најбољи !

Вук Инић 3/3

„Мој омиљени час“ - Милица Милићевић 2/4

„Ал је леп овај Божији свет”- Јана Милошевић 4/2

Школа

Школа је велика кућа знања,
Замак учења и васпитања.
У њој се догоде многа чуда,
Често је ту и забава луда.

Арсеније Благојевић 3/1

„Радост” - Агатија Милошевић 2/4

СИМВОЛ ВЕРЕ

ПРАВОСЛАВНО ИСПОВЕДАЊЕ ВЕРЕ

(Никео-цариградски символ)

Символ вере је релативно кратак сажетак вере у коју верује Црква и он у животу хришћанске Цркве, од древних времена па све до данас, заузима једно сасвим посебно место. Реч "символ" би се у њеном првобитном значењу могла превести као "оно што држи заједно, што сједињује, што садржи". Тако Символ вере садржи, тј. заједно држи све оне истине које су, како верује Црква, неопходне човеку за пуноћу његовога живота, за спасење од греха и духовне смрти.

Историјски гледано Символ вере је настао из припреме новообраћених, тј. нововерујућих који су се припремали да уђу у Цркву кроз свету тајну Крштења. У првим вековима Цркве нововерујући су се крштавали, углавном, већ као одрасли. Као и данас, људи су и тада прилазили вери, прихватили Христа, желели да ступе у Цркву, да постану чланови црквене заједнице сваки својим особеним путем. Јер свако обраћење, сваки сусрет човека са Богом јесте тајна благодати Божије у коју ум човечији не може проникнути. Једни су приступали Богу кроз страдање и жалост, други кроз радост и срећу. Тако је било и тако ће бити засвагда.

Тајна је како се рађа вера у души човековој. Сама вера у Христа приводи човека к Цркви, ка заједници оних који верују у Христа. Сама вера иште и потребује јединство верујућих који, љубећи једни друге, управо тим својим јединством сведоче пред светом да су ученици и следбеници Христови. -По томе ће вас познати да сте Моји ученици - рекао је Христос - ако будете имали љубав међу собом (Јн. 13:35). Љубав и јединство вере јесте оно што, по св. ап. Павлу, чини главну радост Хришћана: - Јер жарко желим да вас видим - пише он хришћанској Цркви у Риму - да се ту са вама утешим заједничком вером, и вашом и мојом (Римљ. 1:11-12).

„Вера, Нада и Љубав“ - Јелена Станковић 4/3

Хришћански живот нововерујућег је почињао тако што би био доведен к епископу помесне Цркве, који би својом руком начинио знак крста на челу новог Хришћанина, стављајући тиме на њега знак Христов. Човек је пришао Богу, поверовао у Христа. Али, сада је био дужан да научи и садржај своје вере. Он је постајао ученик или како се каже у црквеним књигама оглашени (катихумен) који је почињао да се припрема за Крштење. Хришћанство није емоција, није пуко осећање: оно је сусрет са Истином, оно је мукотрпни подвиг прихватања Истине читавим својим бићем. И као што човек који истински воли музику мора да прође кроз мукотрпно вежбање да би могао да изводи музику, тако и онај који поверује у Христа, који заволи Христа, мора мукотрпно да се учи садржају своје вере и свему ономе на шта га она обавезује.

У навечерје Пасхе, будући да су се у раној Цркви крштења вршила током пасхалне ноћи, сваки оглашени који се припремио за Крштење свечано би прочитао Символ вере, исповедио јавно да га "схвата" и прихвата, као и да приступа у

јединство вере и љубави. Свака већа помесна Црква Римска, Александријска, Антиохијска имала је свој сопствени крштењски символ вере. Ти различити помесни симболи вере су изражавали једну и неразделјиву веру, али су се се међусобно разликовали по стилу и језику. Међутим, почетком IV века у Цркви су избили велики спорови који су се тicali основног хришћанског учења о Христу као Богу.

325. године у граду Никеји одржан је I Васељенски Сабор и на њему је формулисан општи и за све Хришћане јединствени Символ вере. Неколико десетина година после тог Сабора, на II Васељенском Сабору, одржаном у Константинопољу, Символ вере је био допуњен, добивши том приликом назив Никео-цариградски Символ вере и тај Никео-цариградски Символ вере је од тада почео да важи као општи Символ вере за читаву Васељенску Цркву. Коначно, на III Васељенском Сабору, одржаном 431. године у Ефесу, одлучено је да Никео-цариградски Символ вере мора остати завек непромењен или другим речима да му се више ништа не сме додавати.

СИМВОЛ ВЕРЕ:

Верујем у једнога Бога Оца, Сведржитеља, Творца неба и земље и свега видљивог и невидљивог.

И у једнога Господа Исуса Христа, Сина Божјег, Јединородног, рођеног од Оца пре свих векова, Светлост од Светлости, Бога истинитог од Бога истинитог, рођеног не створеног, једносушног Оцу, кроз Кога је све постало;

Који је ради нас људи и ради нашег спасења сишао с небеса, и оваплотио се од Духа Светога и Марије Дјеве и постао човек;

И Који је распет за нас у време Понтија Пилата, и страдао и погребен;

И Који је васкрсао у трећи дан као што је писано;

И Који се узнео на небеса и седи с десне стране Оца;

И Који ће опет доћи са славом да суди живима и мртвима, и Његовом Царству неће бити краја.

И у Духа Светога, Господа, Животворнога, Који од Оца исходи, Који се заједно са Оцем и Сином обожава и слави, Који је говорио кроз пророке.

У једну, свету, саборну и апостолску Цркву.
Исповедам једно крштење за отпуштање грехова.
Чекам васкрсење мртвих.
И живот будућега века. Амин.

Од тада се васељенски Символ вере пева и чита у Цркви на свакој литургији. Символ вере је свеопшти, за све Хришћане обавезујући израз црквене вере. И зато свако ко жели да сазна у шта верује Црква, шта је хришћанска вера и шта је Истина коју Хришћанство доноси свету може да нађе и налази одговор на та питања једино у овом Символу вере.

Петар Миленковић 7/1

„Вера, Нада и Љубав”- Душан Јанковић 4/3

ЂУРАЂ БРАНКОВИЋ (око 1375-1456)

Ђурађ Бранковић је био последњи владар средњовековне Србије. Син господара Косова, Вука Бранковића и госпође Маре, кћери кнеза Лазара, владао је од 1427. до 1456 године. Био је ожењен Јерином (Ирином), која је била из солунске гране византијске царске куће Кантакузина. Јерина му је изродила шесторо деце: синове Тодора, Гргура, Стефана и Лазара и кћерке Мару и Кантакузину.

Када се измирио са ујаком, деспотом Стефаном, који га „прими као отац са сином многожељеним“, знало се да ће Ђурађ наследити српски престо. Као господар своје области, остао је веран ујаку, што је водило спајању њихових територија у једну државу. Најкасније 1425, деспот Стефан га је на државном

Сабору у рудничкој Сребреници представио властели и клиру као свога наследника. После изненадне Стефанове смрти 19. јула 1427, Ђурађ је преузео српски престо.

Као зрео човек од око 50 година Ђурађ је почео да влада Србијом која је била пуна Турака. Зато се најпре нагодио са угарским краљем Жигмундом, коме је уступио Београд. Још важније је било што је 1428. успео да склопи споразум са султаном. Признао је његову врховну власт и обавезао се да шаље помоћну војску и плаћа годишњи харач. Ђурђевим доласком на власт и међународним признањем Србије коначно су уједињене земље Бранковића и Лазаревића, а како је држао и област Балшића, постао је једини господар сачуваних делова некадашњег Српског царства.

Ђурађ као владар почео је да зида нову престоницу, Смедерево. Град је сазидан необично брзо, уз велике жртве владара, а још више његових поданика. Како је радовима руководио Јеринин брат Ђорђе Кантакузин, народ је, за своје патње, окривио њу и њене Грке. Тако је Ђурађ подигао највећу српску средњовековну тврђаву, која, додуше, није могла да заустави ширење ислама на српском етничком простору.

Док је зидао Смедерево, Ђурђа је крунисао деспотским венцем изасланик византијског цара Јована VIII Палеолога. Његов положај одређивали су односи између Турске и Угарске. Да би се за обе што чвршће везао, уговорио је кћеркама политичке бракове. Старију Мару дао је у харем султану Мурату II, а млађу, Кантакузину (Катарину), удао је за Немца Улриха II Целског, сродника будимског двора и једног од најбогатијих људи тога времена. Мада је настао да и са Турском и са Угарком одржи добре односе, будући догађаји одигравали су се мимо његове воље и Србија је брзо постала поприште ратовања. Средином 1437. Угри су, на своју руку, преко ње, ударили на Турке. Иако ни крив, ни дужан, Ђурађ се због тога замерио султану. Зато је почело освајање Србије, које се завршило 1439. падом Смедерева. Тако је први пут у средњем веку српска држава потпала под власт туђина.

Деспот Ђурађ је 1439. прешао у Угарску да тражи помоћ. Умешао се у њене династичке борбе, настојећи да наследницу будимског престола уда за свога сина Лазара. Међутим, она је била ватрена католикиња и одбила је да пође за православца. Пошто се удала за пољског краља Владислава III, за деспота су наступили тешки дани у Угарској. Зато је решио да оде у своју Зету и из ње поведе борбу против Турака. Преко Загреба, фурланских градова, Шибеника и Дубровника, стигао је у лето 1440. на зетску обалу. Али, Османлије су брзо уцениле његову главу и боравак на обали постао је опасан. Зато је морао да бежи и у априлу 1441. стигао је у Дубровник. Док је тамо боравио, не знајући куда ће даље, султан је ослепио његове синове Гргура и Стефана. Ужасна породична трагедија оставила је неизбрисив траг на старом деспоту. Нарочито га је мучило осећање што му један човек држи у харему кћер и у исто време, ослепљује синове. То га је учинило дубоко несрећним. Пошто је у Дубровнику оставио благо у вредности од око 160.000 дуката, после три и по месеца боравка, испловио је на север и вратио се у Угарску. Покорио се новом краљу и почео да ради на покретању крсташког рата. Не жалећи новца, успео је да, у јесен 1443. заједно са краљем поведе *Дугу војну* преко Ниша, Пирота и Софије. Убрзо су поведени преговори који су довели до угарско-турског мира, а деспот је, у лето 1444, склопио посебан уговор са султаном. Враћени су му ослепљени синови и Деспотовина. После 1444. Ђурађ је био веран турски вазал.

По деспота Ђурђа и цео српски народ наступила су још тежа времена, када је 1451. на турски престо дошао султан Мехмед II. Мехмедов главни циљ био је покорење преосталих балканских хришћанских држава. Први је на реду био Цариград. Заузео га је 29. маја 1453. а деспот Ђурађ, иако дубоко одан Грцима, морао је, као верни вазал, да пошаље помоћ. Добро је, међутим, знао да иста судбина чека и њега и његов народ. Зато је предузео велике дипломатске кораке да покрене европске хришћане на крсташки рат. Мољакао је помоћ од Млечана, миланског војводе, напуљског краља и римског папе, коме се никада раније није обраћао. Али, узалуд. Турци су већ 1454. почели да освајају

Србију, а 1455. заузели су Ново Брдо и целу област Бранковића. Ђурђу су остале само некадашње земље Лазаревића. Све остало је морао и званично да препусти султану, јер је, лутајући 1455. између Будима и Беча, увидео да нема помоћи са запада. Скрхан и напаћен, као и његов народ са којим се поистоветио, умро је 24. децембра 1456. године.

*

Деспот Ђурађ је био један од најбогатијих људи свога времена и није штедео новац у остваривању дипломатских циљева своје земље. Био је велики пријатељ Дубровчана и Грка. Помагао је Грке после пада Солуна 1430. и Цариграда 1453. године као једноверну браћу, али и као истински хеленофил и велики приврженик источне хришћанске вере и културе.

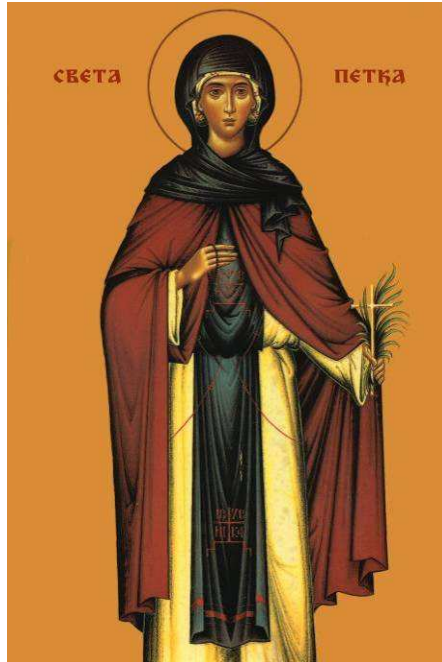
Деспот Ђурађ је био и веома образован човек. Говорио је неколико језика, а његова смедеревска престоница брзо је постала научно и културно средиште. Био је последњи велики Србин средњег века.

Јована Јовановић 7/2

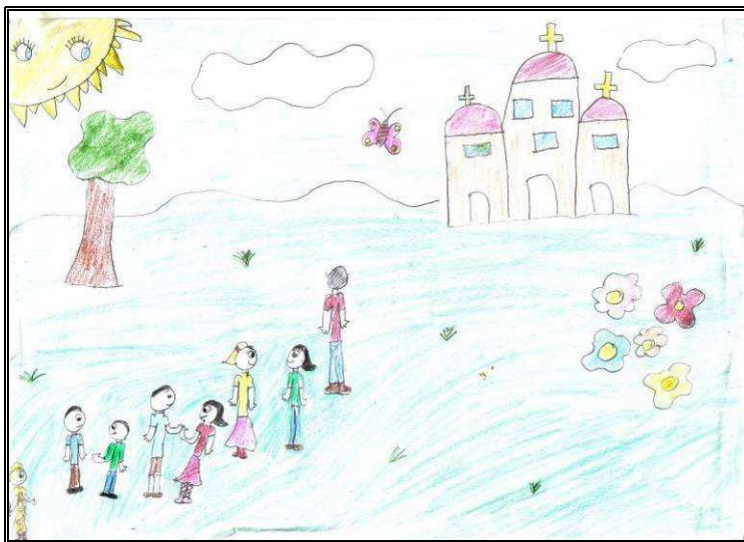
„Грачаница” - Лука Маленовић 4-1

Преподобна Петка — Параскева.

Ова славна светитељка беше српскога порекла, рођена у граду Епивату (Пиват, по турски Бојадос, између Силимврије и Цариграда. Родитељи св. Петке беху имућни и побожни хришћани, и осим Петке имађаху и једнога сина, Јевтимија, који се за живота родитеља замонаши и доцније поста знаменити епископ Мадитски. По смрти родитеља девица Петка, вазда жељна живота подвижничког Христа ради, напусти дом родитељски и оде најпре у Цариград, а потом у пустињу Јорданску, где се подвизавала до старости своје. Ко би могао исказати све трудове, и патње, и искушења демонска, која претрпе св. Петка у току многих година? Под старост јави јој се једном ангел Божји и рече јој: „остави пустињу, и врати се у

твоје отечество: потребно је да тамо предаш своје тело земљи, а душом да се преселиш Господу". Св. Петка послуша глас с неба, остави омиљену јој пустињу и врати се у Епиват. Ту она проживе још две године, опет у непрестаном посту и молитви и онда предаде дух свој Богу и пресели се у рајска насеља. Упокојила се у XI столећу. Мошти њене чудотворне током времена беху пренешене: у Цариград, у Трново, па опет у Цариград, па у Београд. Сада се налазе у Румунији, у граду Јашу. У београдском граду налази се вода (агиазма) св. Петке, која чудотворно лечи све оне болеснике, који с вером у Бога и љубави према овој светитељки к њој притичу.

„Извор Живота” - Николић Ања 4/2

**Не разочаравају нас људи, већ очекивања и заблуде које
имамо о њима**

Једно од највећих задовољстава детињства је у мистеријама које деца крију од скептицизма одраслих и претварају их у своје властите мале митологије.

Млади смо и неискусни. Мислимо да су сви као ми. Наши снови су ружичасти. Радујемо се свакој новој луткици. Дани нам пролазе у игри и смеху. Онда се одједном нађемо на неком путу, на путу који представља мост између детињства и света одраслих. Док прелазимо с једне на другу обалу, сусрећемо се са оним што означава одрастање. Тада схватамо какви су људи. Схватамо да се пред нама не указује оно што смо замишљали.

Сећам се прабакиних прича из времена када сам још била веома мала. Одувек ми се чинило да њене речи имају дубину, иако ми тада број година није дозвољавао да их схватим. Како растем, све ми је јасније. Све чешће увиђам значај њених речи. Иако су разочарења као саставни део сваког дана, неизбежна, ипак њени савети знају да спрече много тога.

„Не разочаравају нас људи, већ очекивања и заблуде које имамо о њима“, је била једна од честих бакиних реченица. Сада то разумем и знам да не могу очекивати од људи да буду као ја. Знам и како је бити разочаран. Говорила ми је да људе слушам о чему говоре, али да њихове приче прихватам са резервом. Упозоравала ме је да многи људи путем неистине покушавају да дођу до различитих циљева који им се у тренутку чине битним, да своје приче употпуњују измишљеним додацима како би биле занимљивије. Затим, илузија. Ако човека лишите његове животне илузије, лишите га једним ударцем његове среће. Илузије које су драге, вредније су од истине која растужује.

Желела је да ми поручи да не верујем свима, како би ме заштитила од невоља. Захвална сам јој. Иако је немогуће предвидети све догађаје, њени савети су ми доста помогли.

Добри савети злата вреде.

Милена Милосављевић 7-3

„Наш Свет” - Милица А. и Јелена С. 4/3

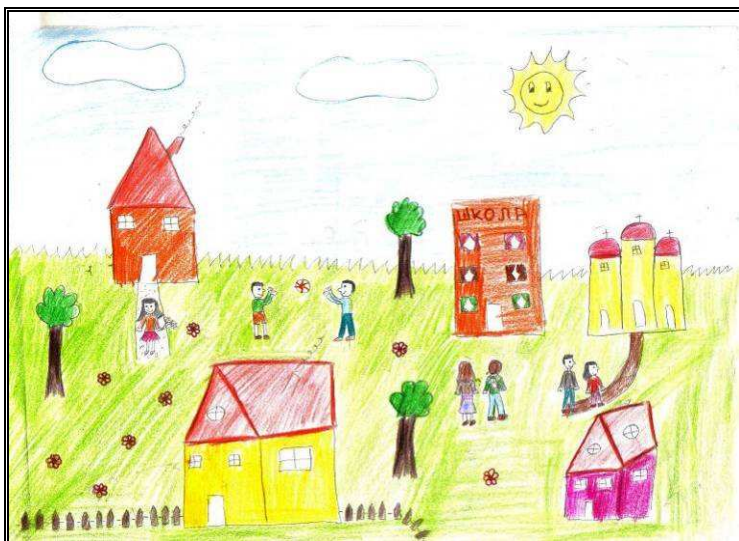
Најлепше доба

Већина деце не воли школу, али кад боље размислимо схватамо колико нам је она битна и важна и колико нам у животу значи.

Сви би наравно више волели да шетају , играју се и баве различитим занимљивим дечијим стварима. Са друге стране можда је и тачно да је већина наставника строга, али то је тако само због нас, да бисмо нешто научили и постигли у животу. Школа нам доноси и прва права пријатељства, која можда остану заувек, прве симпатије, добре и лоше оцене, па радост и сузе, али све то прође, а већина дана се у школи на крају проведе

лепо и занимљиво. Школа нас је научила свему што знамо данас: прва слова, рачунање, стране језике, где ми то живимо, како то верујемо и много тога треба још да нас научи. Наставници су ту често да нас посаветују, да нам помогну да лакше разумемо многе ствари у животу. Иако деца различито прихватају школу и њен ред, неки са миром, неки са немиром, па трпе последице, при крају сви схватамо да је то најлепше доба које се никад не заборавља.

Јана Димитријевић 7/3

„Мој свет” - Александра Илић 4/2

ЉУДИ - ЕКСКУРЗИЈА !!!

Основна школа-почетак и увод у свет знања. Кренемо у њу са седам година, а изађемо тек са четрнаест када смо већ зрели, поносни и паметни млади људи. Она је основа сваког човека, не само када је у питању знање, већ и култура и поштовање. Сматрам да је то центар свих наших збивања и најлепших догађаја.

Велику радост смо осетили када смо први пут сели у школске клупе, јер смо имали утисак да смо коначно одрасли и веома

важни. Био је то доживљај за све нас, па приредбе, дочеци... Сваки тренутак дружења са новим другарима имао је посебан значај.

А тек екскурзије... Од излета до излета, са старијим разредима на ред стигоше и дводневне екскурзије. Мислим да за све нас јесте најважнији догађај током школске године управо екскурзија. Пред сваку екскурзију припреме трају недељама. Припремање гардеробе за журку, припремање грицкалица...

А дан када дође ред на екскурзију маме се толико уморе од наших захтева, да та два дана најпре искористе за одмарање. Када седнемо у аутобус, прво што урадимо је да почнемо редом да отварамо храну и грицкалице. Сва та разгледања, стајања, пребројавања јесу занимљива, а често и веома напорна, међутим када си са својим друговима из одељења ништа није тако напорно - све је лепо и лако . Ипак ,сви једва чекамо улазак у хотел. Сва та спремања, дотеривања, па журка, све то има неописиву драж. А и после журке нико није вољан и жељан сна, него тек тада почиње прави провод.

Следећег дана, онако поспани и намргођени једва да смо способни за било шта.. Али увек је постојао неко ко је умео да нас развесели. Када увече стигнемо кући, нисмо ни свесни да је свему томе крај. Пуни утисака, све бисмо некако хтели да кажемо родитељима,а ни сами не знамо како.

Већ сада, иако је тек почетак школске године,размишљам где ћемо тачно ићи,како ћемо се провести... Међутим једно је сигурно,одлично ћемо се дружити.

Катарина П. и Софија М. 7/5

„Заједница” - Димитрије Ковачевић 2/2

„Многи људи живе скромно и спокојно. Не узнемирава их што други живе боље. И они су могли живети боље али их је било срамота“.

На почетку разговора, волели бисмо да се представите нашим читаоцима.

Ја сам Рада Петровић Шумар. Од малена ме зову Цица. Волим и своје име и надимак. Бавим се психологијом и по струци сам школски психолог.

Када се у Вама родила жеља да се бавите психологијом?

Животни пут ме је одвео на студије психологије, јер је то била моја жеља од основне школе. Одлука? Не постоји одлука, постоји жеља, воља и рад која је у питању животног позива. Одлука долази после. Изгледа нелогично, али тако је.

На основу чега сте одлучили да се посветите тој науци, а не некој другој?

То може да вам појасни зашто сам понекад љута када се ђаци не понашају с пажњом према школској имовини, када се недолично понашају на јавним местима, када говоре ружне речи, јер све то не иде уз ученике школе која се зове „17. октобар“, то погађа и мене лично јер школу доживљавам као свој лични оквир. Школа за мене није само посао који треба одрадити у оквиру прописаног радног времена. То је нешто много више...

Шта сте завршили?

Психологију сам завршила у прошлом веку на Филозофском факултету у Београду.

Колико дуго радите у нашој школи?

У школи „17. октобар“ радим од 1986. године, дакле пуних двадесет шест година. Сви наставници су дошли после мене, дакле ја сам староседелац. Може се рећи да сам у Седамнаестом пуних тридесет година, јер сам прва четири разреда била ђак ове школе. Мислим да вам то много говори, јер све везано за школу дубоко доживљавам као свој простор, оазу, поље живота...

Да ли је напорно радити са децом?

Није напорно, лепо је, изазовно, тражи посвећеност, усресређеност, љубав, став, комплетног човека. Деца су наши учитељи ако их пажљиво посматрамо и ако их усресређено слушамо.

Какав је Ваш став према вери?

Потичем из хришћанске православне породице. Поштујем православне обичаје, славимо славу светог Николу, верујем у Бога.

Чиме се бавите у слободно време?

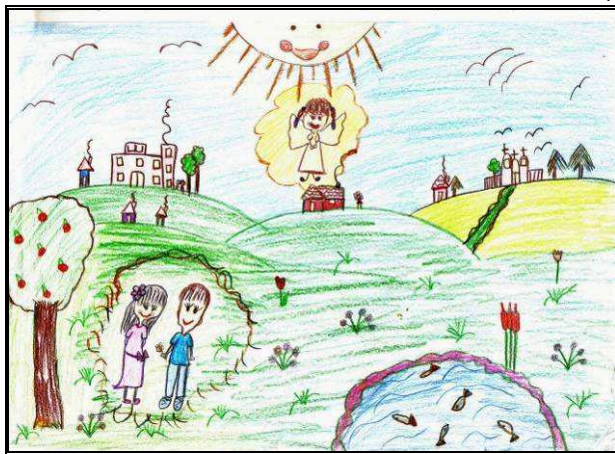
Живим у природи и волим да се бавим биљкама, баштом, земљом у сваком погледу. Шта то значи? Земљом од оне у саксији до Земље као планете. Члан сам покрета Мреже планетарне уметности која се залаже за промену Грегоријанског календара који је неправилан и не прати природне циклусе. Велики део времена посвећујем проучавању Календара Маја уствари, правилно се каже **СИНХРОНАР** (што значи **ЗАЈЕДНО У ВРЕМЕНУ**, *sin* - заједно, *hronos* - време). Волим да читам.

И за крај, шта бисте поручили нашим читаоцима?

„Многи људи живе скромно и спокојно. Не узнемирава их што други живе боље. И они су могли живети боље али их је било срамота“. Душко Радовић

Хвала Вам на издвојеном времену, желимо Вам пуно успеха у даљем раду.

Јована Ј. и Звездана И. 7/5

„Љубав је ...“ - Милица Аранђеловић 4/3

Паунови

Шетајући зоолошким вртом, највећу пажњу, пре свега својом лепотом, привукао нам је паун. Паун је птица препознатљива по свом разноликом перју које, да би се заштитио, често шири. Занимљиво је то да је женка у односу на мужјака неугледна и смеђе је боје. Постоје две врсте паунова: индијски и зелени. Мужјак индијског пауна је и национална птица ове државе. Зелени паун најчешће живи на острву Јава.

Најважније је да можете да одете до јагодинског Зоолошког врта и дивите се лепоти и чарима које ове животиње носе у себи!

Исидора С. и Ања М. 7/5

Иво Андрић

С обзиром на то да је ово педесета годишњица од добијања Нобелове награде за књижевно дело „На Дрини ћуприја“, нашег познатог књижевника Ива Андрића, одлучиле смо да вам кажемо нешто више о његовом животу.

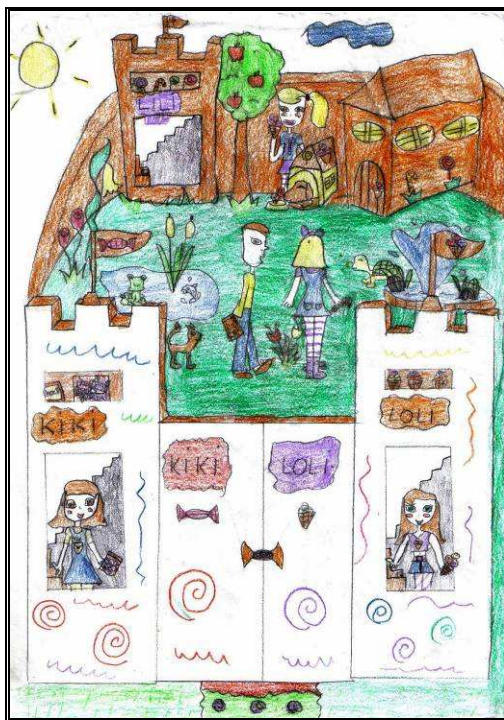
Иво Андрић је рођен 9. октобра 1892. године у Долцу поред Травника у тадашњој Аустроугарској. Матичне књиге кажу да му је отац био Антун Андрић, школски послужитељ, а мати Катарина Андрић (рођена Пејић) и да је крштен по римокатоличком обреду (Андрић се највећи део свог живота изјашњавао као Србин).

Одрастао је у Вишеграду, где је завршио основну школу. Гимназију је завршио у Сарајеву, а даље образовање, тј. књижевност и историју у Загребу, Бечу, Кракову и Грацу. Његови најпознатији романи настали су током II светског рата, а то су: „Госпођица“, „Травничка хроника“, „Проклета авлија“ и већ

поменуто дело „На Дрини ћуприја“. Успех овог познатог књижевника огледа се у томе што је 1961.године,тј.14 година пред своју смрт добио Нобелову награду. Преминуо је 1975. године у 82. години живота.

Како је он изгледао у природи можете видети у једином на Балкану јагодинском Музеју воштаних фигура .

Исидора С. и Ања М. 7/5

„Слаткиши, слаткиши, слаткиши...“

Софија С. и Катарина Ж. 4/1

Сениорке и сениори Србије освојили су златну медаљу и титулу првака Европе на 27. ЕП 2011. "Одбојка спаја".

Мушка репрезентација Србије је остала на петом месту на ранг листи Светске одбојкашке федерације ФИВа (142,5 поена) док је женска селекција напредовала за једну позицију (137,5 поена) и сада је пета екипа света.

Мушка репрезентација Србије је 18. септембра у Бечу пред десет хиљада гледалаца, победила репрезентацију Италије у финалу ЕП резултатом три према један (25:23,18:25, 25:21, 25:19).

Иван Миљковић је проглашен за најкориснијег играча (MVP), Никола Ковачевић за најбољег примача, а Марко Подрашчанин за најбољег блокера.

А затим, десет дана касније, одбојкашице су, у дворани Пионир у Београду, у присуству девет хиљада гледалаца, у финалу савладале Немачку са 3:2, по сетовима 16:25, 25:20, 19:25 и 15:9, после 125 минута игре. Јована Бракочевић је

проглашена за најбољег играча (MVP), Маја Огњеновић за најбољег техничара, а Сузана Ђебић за најбољег либера Првенства Европе.

Оваквог успеха није било још од 2001. када је репрезентација тадашње Југославије победила на 22. ЕП у одбојци, у Чешкој.

Александар Стефановић 8/2

„Мој омиљени спорт“ - Димитрије Симић 4/2

МАНАСТИР ТУМАН

Манастир Туман се налази у Голубачкој долини на самој обали истоименог потока, 12 km удаљен од Голупца. За име манастира везано је неколико предања за Милоша Обилића, прослављеног косовског јунака. Милош је имао свој дворца у оближњем селу Двориште. Триликом одласка у лов нехотице је ранио испосника Зосима Синајита који је пребивао у оближњој пећини. Када га је понео видару на лечење пустињак му рече *Тумани* тј. **Нема лека** - пусти да ту умрем . Да окаје грех Милош подиже задужбину- манастир у који положи Зосимове мошти. Док је зидао манастир стиже кнежев позив да дође у бој. „*Тумани, па дођи на Косово*“. Од двоструког *ту мани* манастир добија име **Туман**.

Не зна се тачно време изградње манастира. Први пут се појављује у попису 1572/1573. године. Попис из времена султана Мурата III одређује локацију манастира *код села Туман*.

У другој половини 16. века настало је у овом манастиру једно књижевно дело - **Тумански апокрифни зборник**. У време Кочине крајине, манастир је паљен од стране Турака. Обновљен је 1797.

године а 1879. године је манастир доста оштећен у земљотресу. Године 1883. извршена је санација. 1910. године срушена је црква. Балкански ратови су одложили градњу нове цркве, па је садашња подигнута тек 1924. године. Године 1934. у Туман је пресељено румунско монашко братство из манастира Миљкова. Од 1966. године Туман је женски општежитељски манастир. Црква светог Архангела Михаила зидана је у српско-византијском стилу.

У наосу цркве се налази кивот са моштима Светог Зосима Синајита. Ту су још и велики конак, мали конак, испосница изнад које се налази капела преподобног Зосима Синајита.

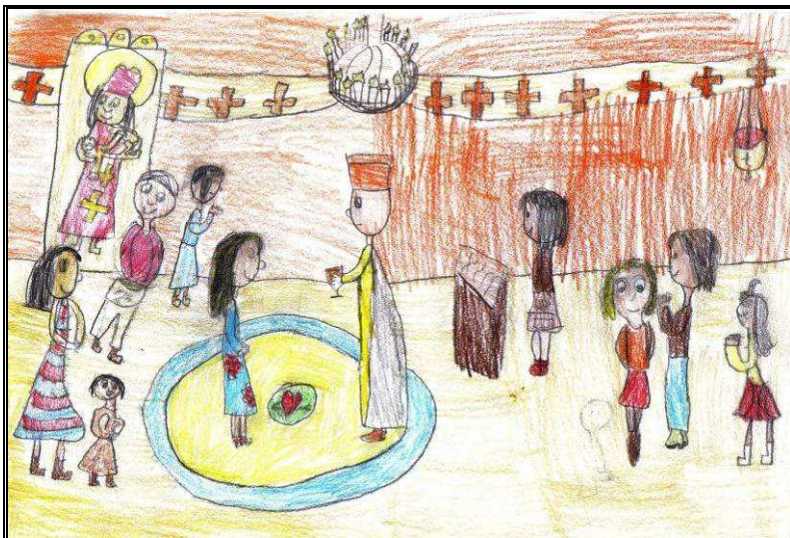

Никола Алексић 8/2

ЈА САМ БИО НА ЛИТУРГИЈИ ...

Кад сам била на литургији певали смо молитве, причестили смо се и запалили свеће. Тамо смо ишли са школом и са вероучитељем. Када се иде у цркву док се пали свећа па и док се причешћује, мора бити стрпљења. На литургији пијемо вино-крв Исуса Христа и једемо хлеб-тело Исусово.

Ристић Ана 3/1

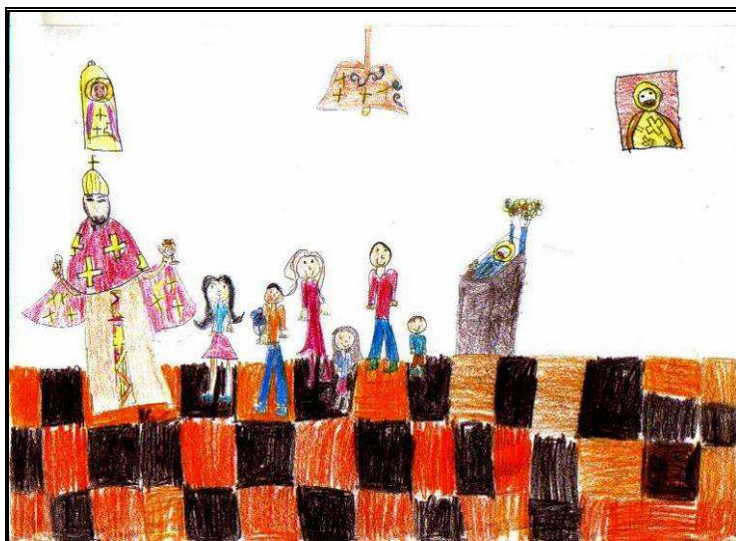
„Литургија” - Милијана С. и Јана Ј. 3/3

Када сам био на литургији видео сам много људи и деце. Тамо сам се причестио и упалио свећу за здравље. Тај дан ми је био најлепши. После тога ја сам се поиграо са другом Иваном и отишао кући. Рекао сам мами да сам се лепо провео и да сам се причестио. Тај дан ћу памтити дуго, а можда чак и заувек. Ово је моја прича са литургије.

Драган Марковић 3/1

Освануло је зимско јутро,била је недеља. Иако је је напољу било хладно,мене ништа није могло да спречи да дођем на литургију. Успут су се чула црквена звона. На улазу у цркву дочекао нас је свештеник који је изговарао топле речи ''**Помоз бог**'' . Свештеник нам је као и сваке недеље говорио о Богу, о вери, а највише је нама деци говорио да будемо добри и послушни и да слушамо старије. На крају литургије, у нашој цркви је обичај да се народ послужи кафом,а деца бомбонама.

Јована Јовановић 3/2

„Литургија” - Миња С. и Милица М. 3/1

Била је недеља,кад сам била на литургији татом у манастиру. Било је пуно људи који су стајали поред мене. Молили смо се богу да буде мира, да не буде рата, да се сви поштују и воле. Када се завршила Литургија,онда смо се сви причестили. Сви смо пили из једне чаше и јели хлеб. Након тога смо узели бомбоне. Било је лепо и свечано. Затим смо купили свеће и запалили их за здравље. Након тога, играла сам се са другарима испред цркве.Препоручила бих свима да за празнике или недељом иду на Литургију у цркву.

Миљана Младеновић 3/2

Наш вероучитељ нас је водио на Литургију. У Цркви је било много људи и сви су дошли да се моле Богу за мир, здравље, срећу и љубав. Било је лепо и сви смо јели хлеб и пили вино из исте чашице. Све је изгледало весело и сви људи су били радосни. Молили су се Богу и изговарали молитве наглас. Кроз песму смо са свештеницима разговарали са Богом који је био ту, са нама свима.

Ана Дејановић 3/4

„Литургија“ - Александар Г. и Алекса Н. 3/1

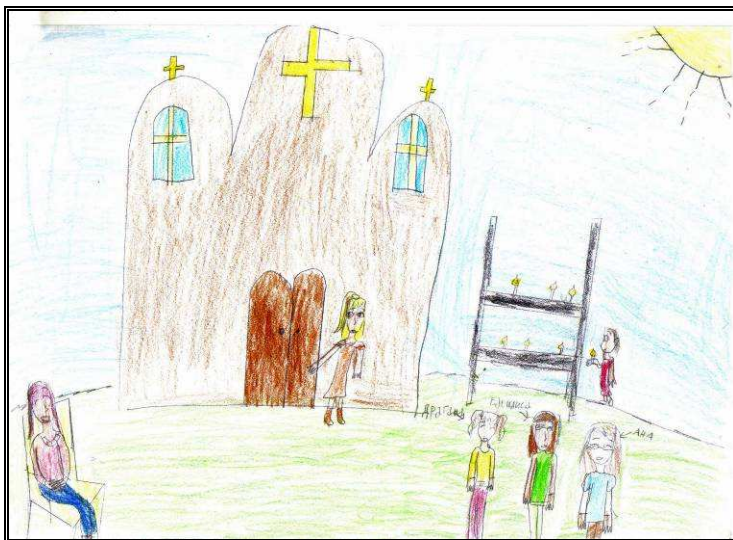
Зовем се Ђурђија Ђорић. Једног дана сам била на литургији у цркви. Тамо је било много људи. Ми смо пољубиле иконе и стале са стране. Испред нас су се отворила позлаћена врата и појавили су се свештеници. Они су били лепо обучени у лепу, шарену и дугу одећу. Онда су почели да певају и стално су изговарали име Господа Исуса Христа. Сви су се тада крстили и молили се Богу.

У једној белој чинији био је исецкан хлеб, а у једном бокалу је било вино. Свештеник је тада дао свакоме хлеб и мало вина, а људи су му љубили руку.

У цркви је била тишина, само је неко помало шапутао. Људи су се молили за своје најдраге и веровали да ће Бог да им помогне да се њихове жеље остваре.

Била сам много срећна. Верујем да ће Бог свима који у њега верују да испуни жеље. Зато сам се молила. Највише сам пожелела да моја мама и ја будемо живе и здраве.

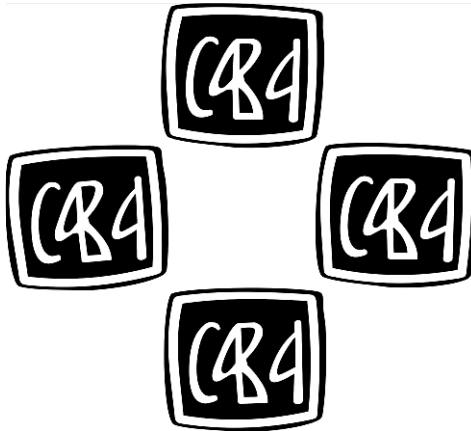
Ђурђија Ђорџић 3/4

„Литургија“ - Василиса Ј. и Ана Д. 3/4

О ИМЕНУ САВА

Сава је веома старо лично име и настало је од арамејске (семитске) речи *сава* у значењу - старац, деда. Јавља се првенствено у православном свету.

У српском народу вековима је постојало и као духовно (монашко) и као мирско (световно) име. Сигурно да је најпознатији и најзнаменитији Србин, са овим духовном именом Растко Немањић - Свети Сава, велики светитељ и просветитељ српски.

Име *Сава* било је доста често српско име и јављало се у разним облицима и модалитетима. Посматрајући цео српски етнички простор осим облика *Сава*, постојала су и постоје и имена *Савомир*, *Савак*, *Савин*, *Савота*, али и *Савадин*, *Савул*, *Савуљеско* и *Савуца*. Ту су и имена *Савеља*, *Саветина*, *Савурда*, *Савић*, *Савица*, *Савла*, *Савле*, *Сале*, *Саве*, *Саја*, *Сајко*, *Сајо*, *Саван*, *Савко* и др.

Сава може бити и женско име, као и имена *Савина*, *Савуна*, *Савка*, *Савуша*, *Сака*, *Сајка*, *Савкуна*, *Савица* и др.

Од имена *Сава*, настала су и презимена *Савић*, *Саванов*, *Савков*, *Савулов*, *Савићев*, *Савилин*, *Савовић*, *Саветић*, *Савинивић*,

Савотић, Саватић, Савадиновић, Савуљесковић, Савелјић, Савићевић, Савилић, Савчић, Савковић, Савкић и др.

Највећи део поменутих презимена су патроними (настали по имену мушког претка), а има и оних изведених од имена женских предака (матроними).

Сва напред изнета имена и презимена настала су од имана Сава и разних антропонимских додатака, а често су производ и увећаних (аугментативних) и умањених (деминутивних) облика овог имена, као и надимака, изведених од истог.

Сава је и данас присутно име у српском именованству, чему је, несумњиво допринела историјска улога и значај Светог Саве.

*Нинослав Станојловић
професор историје*

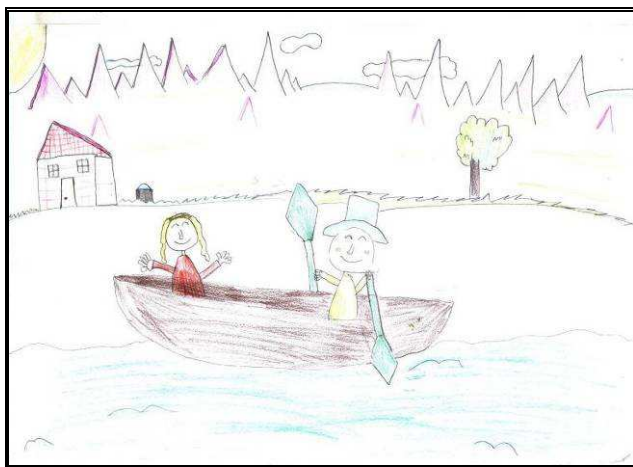

Ивона Баталовић 4/2

Мој хоби

Одувек ме је привлачила одбојка и одлучила сам да се бавим њоме. Као мала сам почела да тренирам и постала сам веома успешна у томе. Својим првим тренингом сам била одушевљена, за мене је то био доживљај. На тренингу сам се грабила за лопту и трудила више него остала деца. После неколико година, прешла сам у старију групу, али сам имала слабију технику од осталих девојака. Мене је у почетку било стид јер кад год бих погрешила оне су се смејале или правиле разне гримасе. Ретко која девојка је хтела да се загрева са мном у пару. Након одређеног времена, веома сам напредовала и почела да се издвајам од осталих. Постала сам добар играч и сви су ме заволели и хтели да играју са мном. Сада, скоро на сваком турниру добијем пехар за најбољег играча. Имам један посебно драг пехар који сам освојила у Обреновцу, 25. априла 2011. године. После тог пехара многи клубови су желели да играм за њих (Војводина, Сметч 5, Црвена Звезда, Висура...) Тренутно играм за Висуру и веома сам поносна на то.

Сара Лозо 8/3

„Тренутак инспирације“ - Ђорђе Глигоријевић 4/2

Мој хоби

Знате оне насмејане људе, обучене у беле дугачке сукње са много шара, у кошуљама, тамним и широким панталонама, са прслуцима и црвеним кармином. Једна од њих сам ја. Дакле, по том почетном опису, може се се закључити чиме се бавим у слободно време. Играм фолклор. Фолклор није само цупкање у месту или певање народних изворних песама, то је нешто што представља нашу земљу, нешто што Србију издваја. Још од малена су ме привлачиле те шарене ношње које играчи носе, привлачило ме је то што они на сцени играју свим срцем и зато што се максимално труде за један громогласни аплауз. Ми желимо да представимо нашу земљу на онај начин каква је она била и каква ће остати. Путујемо често, обишла смо разне државе. За ових 10 година колико играм, стекла сам много пријатеља, упознала се са доста других култура, али што се симпатија тиче, Срби су најлепши. Себе за десетак година видим као успешну играчицу, јер у фолклору лежи здравље, јер се игра пуним плућима, а циљ ми је да почнем да играм за КУД "КОЛО" и да постанем професионалац. За сада перем ношњу, пакујем несесер у кофер и видимо се за два/три месеца у Украјини.

Милица Савић 8/3

„Моји корени“ - Петар Бошковић 4/1

Моји пријатељи

Ни један човек не може да живи без пријатеља. Прави пријатељ је свима потребан, свако понекад има потребу да подели са другима своју срећу или тугу. Пријатељи су ти који нам помажу када нам је потребна помоћ, који су ту за нас када смо тужни, када смо срећни, радују се са нама.

Имам доста пријатеља, али нису сви они прави који ме подржавају у свему. То су моје најбоље другарице са којима сам по цео дан, које чувају све моје тајне, које су са мном и у добру и у злу, оне ме никад нису изневериле. Са њима се дружим још из вртића, а са неким од првог разреда. Имам много пријатеља, али се не поверавам сваком. Имам велико друштво, али много је битно да не верујеш свима и да разликујеш праве пријатеље.

Јована Меховић 8/3

„Моја најбоља другарица“ - Јована Милановић 4/2

Желим

Желим да сновима,
 Оживим свет,
 Желим да осмехом,
 Надјачам вику,
 Желим да погледом,
 Надлетим лептира,
 Желим да пронађем,
 Најлепшу слику.

Хтела бих да песмом,
 Покренем таласе,
 Хтела бих да игром,
 Развеселим мирисе,
 Хтела бих да се
 Веселе цвеће и трава,
 Да сви снови постану јава.

Ја бих хтела да оснујем царство,
 У коме ћу снове оковати јавом,
 Ја ћу бити прекрасна лађа,
 Која пливи вером и надом.

Катарина Шпикић 7/1

„Хтела бих...“ - Катарина Живковић 4/1

Криви торањ у Пизи

Постоји много грађевина
Којима се народ диви
Али мени је најлепши
У Пизи торањ криви.

Гравитација га вуче
А он се са њом туче
И опасне га муке муче
Хоће л' земља да га дотуче

Криви торањ,
Је најлепши украс Пизе
И због тога многе
Сада завист гризе.

Никола Ђукић 7/1

„Криви торањ у Пизи“ - Милица Љубојевић 7/1

„Литургија“ - Миљана М. и Светлана Ј. 3/2

„Бели Анђео“ - Милијана Стриковић 3/3

„Осмех мира” - Илија Ђорђевић 1/4

и за крај стрип - прича о две трешње ...

Исидора Јовановић 4/3

Петар Гојковић 4/5

а сад осмех за крај...

БОГ ЈЕ ПОСТАО ЧОВЕК,
ДА БИ ЧОВЕК ПОСТАО БОГ ...

